

TÝDENÍK KVĚTY

1. OBČAS DOSTÁVÁM DRSNÉ RÁNY

27.06.2024 Týdeník Květy - Milan Švihálek

strana: 46 rubrika: Rozhovor

[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** divadlo; moravskoslezské; Národní

ROZHOVOR

Spisovatelka Kamila Hladká, absolventka doktorského studia České filologie na Filozofické fakultě Univerzity Palackého, byla za svou prvotinu Hornické vdovy nominována na prestižní cenu Magnesia Litera v kategorii publicistika. A její Sestry, autorizované rozhovory se čtyřmi generacemi řeholních sester, získaly pro změnu nominaci na Cenu za nejlepší dokumentární knihu Mezinárodního festivalu dokumentárních filmů Ji.hlava.

- * Říká se, že všechno důležité člověk získává v dětství. Co nejvíc ovlivnilo vás?

Vyrostla jsem na tradiční vesnici na Hané, a i když hodně cestuju a pracuju v různých městech, rychle z nich utíkám a vždycky budu hlavně holka z vesnice. Moje dětství bylo zásadně spojeno s postavou dědečka, který mě ve čtyřech letech pověřil správou jednoho včelího úlu, naučil mě kosit a sesbírat rybízový keř do poslední kuličky. Maloval velké nástěnné mapy, daroval mi první vydání Hanzelky a Zikmunda a říkal, že já jednou uvidím celý svět. Na novinových titulcích mě naučil číst a nechal mě brát si z knihovny cokoli, takže pohádky jsem nikdy nečetla, protože ty jsou přece pro děcka. (smích) Babička byla vážně psychicky nemocná, ale nikdy ji neopustil, a i ve vypjatých situacích k ní dokázal být pro mě dodnes až nepochopitelně laskavý. Její šílené escapády ve mně rozehrávaly různé věci a vím, že už jako malá jsem si říkala, že musím hodně pracovat, hodně studovat a být něčím výjimečná, abych ji dokázala ochránit a aby se nám lidi nesmáli. Myslím, že právě zde je zakořeněna moje hypersenzitivnost, obrovská bojovnost, pokud někdo ubližuje slabším, a taky zájem o přehlížené skupiny lidí.

- Po kom máte literární talent?

To netuším, oba rodiče pracovali v dělnických profesích. Mamka sice vždycky hodně četla, ale nic netvořila. Její otec, již zmíněný dědeček, byl učitel a rodina z jeho strany byla velmi intelektuální. Prastrýc překládal Aristotela ze starořečtiny, později byl politickým vězněm, který na následky útrap v šedesátých letech zemřel. Tetinka působila za první republiky jako vychovatelka na velvyslanectví ve Švédsku, takže možná to půjde po této linii. Nic docela vlastního jsem ale nikdy nepublikovala, ačkoliv básničky a povídky jsem psala od dětství a roky mám rozpracované dva romány.

- * Dlouhá léta jste pracovala jako editorka pro brněnské nakladatelství JOTA...

Teď už s ním spolupracuji jen externě. K tomu přibýly i další instituce, pro které se na volné noze starám o původní české knižní projekty. Téma na publikace často vymýšlím, koordinuju celý proces, řeším práva na fotografie, vybírám ilustrátory, rediguju rukopisy, a když je nejhůř a autor nestíhá, sháním kytku pro jeho manželku. (smích) Díky nakladatelství JOTA jsem tak měla možnost roky spolupracovat s legendárními cestovateli, jako byli Miloslav Stingl nebo ** Miroslav Zikmund. Oba byli úžasní, laskaví a velmi skromní. Pan Zikmund mi vždycky zavolal, jestli jsem se vrátila domů v pořádku. A pan Stingl mi nikdy neopomněl políbit ruku.

- * Jak se z redaktorky stane spisovatelka?

Myslím, že náhoda neexistuje, že se kolem nás denně děje spousta malých i velkých zázraků, že si přitahujeme, co potřebujeme, a že setkání s druhými lidmi jsou toho obrazem. Když jsem vymyslela Hornické vdovy, hledala jsem autora, jak je to v mé práci obvyklé. Začala jsem jezdit na Karvinsko a Ostravsko, které je silně pošramocené minulostí, zároveň je hrdé, hledající nové cesty, občas lapající po dechu. A já jsem se tehdy cítila asi úplně stejně. Proto mi tam bylo tak dobře a proto jsme si, myslím, s tím krajem a lidmi vzájemně rozuměli a byli k sobě upřímní. Když kniha vyšla, hornická vdova Marta mi tehdy řekla: "Kamilko, ty seš navždycky naša." A pro mě je to víc než všechny ty prodané knihy. Pořád se tam vracím. Teď hodně i kvůli tomu, že **Národní divadlo moravskoslezské** připravuje podle knihy inscenaci. U hornických vdov mě hlavně zajímalo, jak rodiny žily, docela obyčejné věci, jak se hornictví vyvíjelo a jak s ním politický establishment v dané době nakládal. Tragická událost toho byla nenucenou součástí. Kdyby se stala prvoplánovým tématem, byla by knížka kýč a nikdo by nám pořádně nevěřil, a to bych vážně nerada.

- * Odmítly některé ženy vyprávět svůj příběh?

Při práci na všech svých knihách jsem se s tím setkala a naprosto tomu rozumím. Každý se nechce obnažovat a vystavovat veřejnosti. Nedělám anonymní dokument a ani lidem neplatím, ačkoliv bych mnohdy opravdu ráda, ale nechci, aby mi někdo třeba za dva tisíce zahrál divadlo. Přeju si, aby to i jim dávalo smysl a něco jim to přinášelo. Zároveň jim dávám svobodu, tedy možnost z

projektu kdykoliv odejít, což je hodně tenký led, protože nechci, aby mi třeba těsně před vydáním vypadl jeden příběh. Ale i to stalo. I když jsou knihy složeny z různých vyprávění, vždy tvoří promyšlený celek a nikdy bych neslevila ze svých nároků. Takže jsem vydání posunula, a až jsem se vybrečela, vynadávala a nabrala energii, připravila jsem novou kapitolu.

- * Co překvapivého vám přinesly rozhovory s řádovými sestrami?

Ukázaly mi, že ryzí láska má mnoho podob, a jednou z nich může být i ta ke Kristu, a že je možné s ním třeba i chodit na rande, tak jako na něj chodím já s mužem. To, že něco není uchopitelné a spočítatelné, neznamená, že to není, a že to dokonce není obrovským hybatelem. Na první pohled působí všechny často stejně a nemám na mysli vnější znaky ve formě hábitu a závoje, které mimochodem různé řády užívají různě, ale chůzi, chování, vyjadřování. Jsou klidné, rozvážené a uměřené, čemuž se v minulosti i učily. Když je trochu blíž poznáte, zjistíte, že je každá jiná, stejně jako se od sebe navzájem lišíme my, ostatní. Některá je submisivní, jiná extrovertní. Některá otevřená a radostná, jiná opatrná. To prostředí je hodně specifické a snad i proto někdy přitahuje různě poškozené lidi, kteří tam hledají útočiště. Pro společenství musí být náročné to rozpoznat, umět složité situace uvnitř i navenek dobře komunikovat a s dotyčnou se třeba dokázat rozloučit. Pro mě jsou to hlavně normální ženské. A když přemýšlím, s kým jsem se za poslední dobu nejvíc nasmála, tak to bylo v kavárně pod Petřínem právě s jednou řeholnicí. Turisti se celé dopoledne otáčeli naším směrem, asi si sestru představovali taky jinak. To jsou často ty naše zkreslené představy a předsudky.

- * Vaší zatím poslední knížkou jsou

Lidi od kolotoče... I když na kolotočích jezdím jen málo, protože mi bývá špatně, vždycky mě neskutečně přitahovaly. Hlasitá, často šílená hudba, všudypřítomná vůně cukru, barevnost, párující se pubertáci, štěstí ze střelnice, výstřednost, rychlost, romantický způsob života a dojem svobody, která je ovšem velmi relativní... Když jsem byla malá a pout' odjela, najednou bylo ticho, v trávě se ukázala vyprahlá prázdná místa a mně bylo strašně smutno. Podobně smutno mi bylo před lety, když jsem měla pocit, že to prostředí žije z podstaty a mnohde skomírá. Jsem ráda, že poslední dobou zažívá obrodu a že jsem toho mohla být na chvíli součástí, ačkoli i několik měsíců od vydání občas dostávám od jiných světských nebo veřejnosti drsné rány. Snažím se zvykat si, že je to součást práce dokumentaristy.

- * Jak postupujete při sbírání podkladů pro své knížky?

Jsem strašně zvědavá a chci člověka a určité prostředí poznat co nejlíže a ideálně se stát jeho součástí, tichým svědkem. Moje knížky nejvíc vznikají ve chvíli, kdy jsem nepořídila ani minutu záznamu, ale s dotyčným jsme něco jen tak dělali. Není to žádný můj kalkul, chci své postavy zažít v reálných situacích. A když jsem mohla pomáhat sestrám v klášteře, sfát do dolu nebo jezdit se světskými na štace, bylo to úžasné. Natočit jen rozhovor ** někde v teple na sedačce by mi nestačilo. Co se týče přímo tvůrčí metody, tak všechny hodiny nahrávek sama doslovně přepisuju, vyznačuju, kdy jsem se doptávala. Pak texty skládám, čistím a snažím se zachovat maximální jazykovou autenticitu.

- * To je časově dost náročné...

Nejsou to hodiny ani dny, ale týdny a měsíce práce. A aniž by si to většina čtenářů uvědomovala, pracovat s takovým materiálem je mnohem náročnější, než kdybych výpovědi přepsala a zkrátila po svém. Já chci, aby měl čtenář pocit, že moje postavy jsou skutečně živé, tady a teď. I proto mám tolik ráda zemitost, jednoduchost, nedorečenost... V běžném životě totiž ani akademik nemluví jako někde na konferenci. A protože jsem celý život velký čtenář a vystudovala jsem literární historii, hodně si hraju se strukturou vyprávění a mé otázky nejsou explicitně vůbec zastoupeny. Někdo to nazval uměleckým dokumentem a mně se to líbí.

- * A co budoucnost? Opět plánujete zabývat se některou z méně početných společenských skupin?

Ano, okrajová, přehlížená témata jsou mi velmi blízká, vlastně mnohem víc než cokoliv prvoplánově atraktivního a populárního. Aktuálně se věnuju bývalým vězeňkyním, ke kterým mě přivedla sestra Kristýnka od pražských boromejek, které mají v Řepích v areálu kláštera i ženskou věznici. Jedná se o ženy, jež spáchaly různé trestné činy a kterým se pro propuštění podařilo začít normální život, nebo jsou naopak znovu trestány, žijí jako bezdomovkyně a podobně. Zajímá mě nejenom jejich osud, ale současně i stav českého vězeňství posledních desetiletí. Zdali odsouzené trestáme, nebo převychováváme, jakou roli v tom hraje odpuštění a jak pomáhají neziskové organizace. Poslední měsíce procházím množství materiálů a těch problémů, kterým se chci věnovat, je opravdu hodně.

- * Liší se nějak, když píše žena a muž? Co byste poradila začínajícím autorkám?

To asi nedokážu spolehlivě posoudit, ale řekla bych, že ano. Obecně ženský a mužský svět je odlišný, a proto se vzájemně tak potřebují a krásně doplňují. Zdráhám se někomu něco doporučovat, snad jen, a to bez ohledu na pohlaví, aby si začínající autoři ujasnili, co chtějí sdělit a jakou formou, a tím směrem se ubírali. A pak jim přeju inteligentní kritiku, která rozpozná, že třeba erotická braková literatura neměla být románem pro intelektuální čtenáře. (smích)

O inspiraci

"Okrajová, přehlížená témata jsou mi velmi blízká, vlastně mnohem víc než cokoliv prvoplánově atraktivního a populárního."

O dědečkovi

"Daroval mi první vydání Hanzelky a Zikmunda a říkal, že já jednou uvidím celý svět." "Pan Zikmund mi vždycky zavolal, jestli jsem se vrátila domů v pořádku. A pan Stingl mi nikdy neopomněl políbit ruku." "Když přemýšlím, s kým jsem se za poslední dobu nejvíc nasmála, tak to bylo v kavárně pod Petřínem s jednou řeholnicí."

1981 Narodila se ve Vyškově.

2002 Byla přijata na Filozofickou fakultu UP v Olomouci.

2013 Narodil se syn Jan. "Nedělám anonymní dokument a ani lidem neplatím, ačkoliv bych mnohdy opravdu ráda, ale nechci, aby mi někdo třeba za dva tisíce zahrál divadlo. Přeju si, aby to i jim dávalo smysl a něco jim to přinášelo." "Když jsem byla malá a pout' odjela, najednou bylo ticho, v trávě se ukázala vyprahlá prázdná místa a mně bylo strašně smutno."

2019 Představila se knižním debutem Hornické vdovy.

2021 Vyšly rozhovory s řeholnicemi nazvané Sestry.

2023 Nejnovější publikaci pojmenovala Lidi od kolotoče.

Snímky Patrik Uhlíř a Jan Cága

Kolotoče ji odjakživa přitahovaly, i když na nich jezdí jen málo

Řádové sestry jsou na první pohled stejné, ale když je blíže poznáte, zjistíte, že je každá jiná

Pouhé tři tituly stačily, aby se z Kamily Hladké stala uznávaná spisovatelka

O dědečkovi

„Daroval mi první vydání Hanzelky a Zikmunda a říkal, že já jednou uvidím celý svět.“

O inspiraci

„Okrajová, přehlížená témata jsou mi velmi blízká, vlastně mnohem víc než cokoliv prvoplánově atraktivního a populárního.“

DOSTAVAM DRSNÉ RÁNY

Milan Švihálek
Snímky Patrik Uhlíř a Jan Čápa

Spisovatelka **Kamila Hladká**, absolventka doktorského studia České filologie na Filozofické fakultě Univerzity Palackého, byla za svou prvotinu *Hornické vdovy* nominována na prestižní cenu Magnesia Litera v kategorii publicistika. A její *Sestry*, autorizované rozhovory se čtyřmi generacemi řeholních sester, získaly pro změnu nominaci na Cenu za nejlepší dokumentární knihu Mezinárodního festivalu dokumentárních filmů Ji.hlava.

Říká se, že všechno důležité člověk získává v dětství. Co nejvíc ovlivnilo vás?

Vyrostla jsem na tradiční vesnici na Hané, a i když hodně cestuju a pracuju v různých městech, rychle z nich utíkám a vždycky budu hlavně holka z vesnice.

Moje dětství bylo zásadně spojeno s postavou dědečka, který mě ve čtyřech letech pověřil správou jednoho včelího úlu, naučil mě kosit a sesbírat rybízový keř do poslední kuličky. Maloval velké nástěnné mapy, daroval mi první vydání Hanzelky a Zikmunda a říkal, že já jednou uvidím celý svět. Na novinových titulcích mě naučil číst a nechal mě brát si z knihovny cokoliv, takže pohádky jsem nikdy nečetla, protože ty jsou přece pro děvčata. (smích)

Babička byla vážně psychicky nemocná, ale nikdy ji neopustil, a i ve vypjatých situacích k ní dokázal být pro mě dodnes až nepochopitelně laskavý. Její šílené eskapády ve mně rozehrávaly různé věci a vím, že už jako malá jsem si

říkala, že musím hodně pracovat, hodně studovat a být něčím výjimečná, abych ji dokázala ochránit a aby se nám lidi nesmáli.

Myslím, že právě zde je zakotvena moje hypersenzitivnost, obrovská bojovnost, pokud někdo ubližuje slabším, a taky zájem o přehlížené skupiny lidí.

„Pan Zikmund mi vždycky zavolal, jestli jsem se vrátila domů v pořádku. A pan Stingl mi nikdy neopomněl políbit ruku.“

Po kom máte literární talent?

To netuším, oba rodiče pracovali v dělnických profesích. Mamka sice vždycky hodně četla, ale nic netvořila. Její otec, již zmíněný dědeček, byl učitel a rodina z jeho strany byla velmi intelektuální. Prastrýc překládal Aristotela ze

starořečtiny, později byl politickým vězněm, který na následky útrap v šedesátých letech zemřel.

Tetinka působila za první republiky jako vychovatelka na velvyslanectví ve Švédsku, takže možná to půjde po této linii. Nic docela vlastního jsem ale nikdy nepublikovala, ačkoliv básničky a povídky jsem psala od dětství a roky mám rozpracované dva romány.

Dlouhá léta jste pracovala jako editorka pro brněnské nakladatelství JOTA...

Teď už s ním spolupracuji jen externě. K tomu přibýly i další instituce, pro které se na volné noze starám o původní české knižní projekty. Těmata na publikace často vymýšlím, koordinuju celý proces, řeším práva na fotografie, vybírám ilustrátory, rediguju rukopisy, a když je nejhůř a autor nestíhá, sháním kytku pro jeho manželku. (smích)

Díky nakladatelství JOTA jsem tak měla možnost roky spolupracovat s legendárními cestovateli, jako byli Miloslav Stingl nebo

Miroslav Zikmund. Oba byli úžasní, laskaví a velmi skromní. Pan Zikmund mi vždycky zavolal, jestli jsem se vrátila domů v pořádku. A pan Stingl mi nikdy neopomněl políbit ruku.

Jak se z redaktorky stane spisovatelka?

Myslím, že náhoda neexistuje, že se kolem nás denně děje spousta malých i velkých zážraků, že si přitahujeme, co potřebujeme, a že setkání s druhými lidmi jsou toho obrazem. Když jsem vymyslela *Hornické vdovy*, hledala jsem autora, jak je to v mé práci obvyklé.

Začala jsem jezdit na Karvinsko a Ostravsko, které je silně pošramocené minulostí, zároveň je hrdé, hledající nové cesty, občas lapající po dechu. A já jsem se tehdy cítila asi úplně stejně. Proto mi tam bylo tak dobře a proto jsme si, myslím,

Kolotoče ji odjakživa přitahovaly, i když na nich jezdí jen málo

Řádové sestry jsou na první pohled stejné, ale když je blíže poznáte, zjistíte, že je každá jiná

Odmítly některé ženy vyprávět svůj příběh?

Při práci na všech svých kni-

Ukázaly mi, že ryzí láska má mnoho podob, a jednou z nich může být i ta ke Kristu, a že je

„Když přemýšlím, s kým jsem se za poslední dobu nevíce nasmála.“

„Na poslední dobu nejvíce normální, tak to bylo v kavárně pod Petřínem s jednou řeholnicí.“

s tím krajem a lidmi vzájemně rozuměli a byli k sobě upřímní.

Když kniha vyšla, hornická vdova Marta mi tehdy řekla: „Kamilko, ty seš navždycky naša.“ A pro mě je to víc než všechny ty prodané knihy. Pořád se tam vracím. Teď hodně i kvůli tomu, že Národní divadlo moravskoslezské připravuje podle knihy inscenaci.

U hornických vdov mě hlavně zajímalo, jak rodiny žily, docela obyčejné věci, jak se hornictví vyvíjelo a jak s ním politický establishment v dané době nakládal. Tragická událost toho byla nenucenou součástí. Kdyby se stala prvoplánovým tématem, byla by knížka kýč a nikdo by nám pořádně nevěřil, a to bych vážně nerada.

1981

Narodila se ve Vyškově.

2002

Byla přijata na Filozofickou fakultu UP v Olomouci.

2013

Narodil se syn Jan.

hách jsem se s tím setkala a na-prosto tomu rozumím. Každý se nechce obnažovat a vystavovat veřejnosti. Nedělám anonymní dokument a ani lidem neplatím, ačkoliv bych mnohdy opravdu ráda, ale nechci, aby mi někdo třeba za dva tisíce zahrál divadlo. Přeju si, aby to i jim dávalo smysl a něco jim to přinášelo.

Zároveň jim dávám svobodu, tedy možnost z projektu kdykoliv odejít, což je hodně tenký led, protože nechci, aby mi třeba těsně před vydáním vypadl jeden příběh. Ale i to stalo. I když jsou knihy složeny z různých vyprávění, vždy tvoří promyšlený celek a nikdy bych neslevila ze svých nároků. Takže jsem vydání posunula, a až jsem se vybrečela, vynadávala a nabrala energii, připravila jsem novou kapitulu.

Co překvapivého vám přinesly rozhovory s řádovými sestrami?

možné s ním třeba i chodit na rande, tak jako na něj chodím já s mužem. To, že něco není ucho-pitelné a spočítatelné, neznamená, že to není, a že to dokonce není obrovským hybatelem.

Na první pohled působí všechny často stejně a nemám na mysli vnější znaky ve formě hábitu a závoje, které mimochodem různé řády užívají různě, ale chůzi, chování, vyjadřování. Jsou klidné, rozvážené a uměřené, čemuž se v minulosti i učily. Když je trošku blíž poznáte, zjistíte, že je každá jiná, stejně jako se od sebe navzájem lišíme my, ostatní.

Některá je submisivní, jiná extrovertní. Některá otevřená a radostná, jiná opatrná. To prostředí je hodně specifické a snad i proto někdy přitahuje různě poškozené lidi, kteří tam hledají útočiště. Pro společenství musí být náročné to rozpoznat, umět složité situace uvnitř i navenek dobře komunikovat a s dotyčnou se třeba dokázat rozloučit.

„Nedělám anonymní dokument a ani lidem neplatím, ačkoliv bych mnohdy opravdu ráda, ale nechci, aby mi někdo třeba za dva tisíce zahrál divadlo. Přeju si, aby to i jim dávalo smysl a něco jim to přinášelo.“

Pro mě jsou to hlavně normální ženské. A když přemyslím, s kým jsem se za poslední dobu nejvíce nasmlála, tak to bylo v kavárně pod Petřínem právě s jednou řeholnicí. Turisti se celé dopoledne otáčeli naším směrem, asi si sestru představovali taky jinak. To jsou často ty naše zkreslené představy a předsudky.

Vaši zatím poslední knížkou jsou Lidí od kolotoče...

I když na kolotočích jezdím jen málo, protože mi bývá špatně, vždycky mě neskutečně přitahovaly. Hlasitá, často šilená hudba, všudypřítomná vůně cukru, barevnost, párující se pubertáci, štěstí ze střel-nice, výstřednost, rychlost, romantičtý způsob života a dojem svobody, která je ovšem velmi relativní...

Když jsem byla malá a pouf od-jela, najednou bylo ticho, v trávě se ukázala vyprahlá prázdná místa a mně bylo strašně smutno. Podob-ně smutno mi bylo před lety, když

jsem měla pocit, že to prostředí žije z podstaty a mnohde skomírá. Jsem ráda, že poslední dobou za-žívá obrodu a že jsem toho moh-la být na chvíli součástí, ačkoli i několik měsíců od vydání občas dostávám od jiných světských nebo veřejnosti drsné rány. Snažím se zvykat si, že je to součást práce dokumentaristy.

Jak postupujete při sbírání podkladů pro své knížky?

Jsem strašně zvědavá a chci člo-věka a určité prostředí poznat co nejbližší a ideálně se stát jeho sou-částí, tichým svědkem. Moje knížky nejvíce vznikají ve chvíli, kdy jsem nepořídila ani minutu záznamu, ale s dotyčným jsme něco jen tak dělali. Není to žádný můj kalkul, chci své postavy zažít v reálných situacích.

A když jsem mohla pomáhat sest-rám v klášteře, sfátat do dolu nebo jezdit se světskými na štace, bylo to úžasné. Natočit jen rozhovor

» někde v teple na sedačce by mi nestačilo. Co se týče přímo tvůrčí metody, tak všechny hodiny nahrávek sama doslovně přepisuju, vyznaču-ju, kdy jsem se doptávala. Pak texty skládám, čistím a snažím se zachovat maximální jazykovou autenticitu.

To je časově dost náročné...

Nejsou to hodiny ani dny, ale týd-ny a měsíce práce. A aniž by si to většina čtenářů uvědomovala, pra-covat s takovým materiálem je mno-hem náročnější, než kdybych výpo-vědi přepsala a zkrátila po svém. Já chci, aby měl čtenář pocit, že moje postavy jsou skutečně živé, tady a teď. I proto mám tolik ráda zemi-tost, jednoduchost, nedořečenost...

V běžném životě totiž ani aka-demik nemluví jako někde na kon-ferenci. A protože jsem celý život velký čtenář a vystudovala jsem literární historii, hodně si hraju se strukturou vyprávění a mě otázky

Pouhé tři tituly stačily, aby se z Kamily Hladké stala uznávaná spisovatelka

nejsou explicitně vůbec zastoupe-ny. Někdo to nazval uměleckým dokumentem a mně se to líbí.

A co budoucnost? Opět plánujete zabývat se některou z méně počet-ných společenských skupin?

Ano, okrajová, přehlížená témata jsou mi velmi blízká, vlastně mno-hem víc než cokoliv prvoplánově atraktivního a populárního. Aktuál-ně se věnuju bývalým vězeňkyním, ke kterým mě přivedla sestra Kris-týnka od pražských boromejek, kte-ré mají v Řepích v areálu kláštera i ženskou věznici. Jedná se o ženy, jež spáchaly různé trestné činy a kterým se pro propuštění podařilo začít normální život, nebo jsou na-opak znovu trestány, žijí jako bez-domovkyně a podobně.

Zajímá mě nejenom jejich osud, ale současně i stav českého vězeň-ství posledních desetiletí. Zdali odsouzené trestáme, nebo převy-

**„Když jsem byla malá a pouť odjela,
najednou bylo ticho, v trávě se ukázala
vyprahlá prázdná místa a mně bylo
strašně smutno.“**

2019

**Představila se knižním
debutem *Hornické
vdovy*.**

2021

**Vyšly rozhovory
s řeholnicemi nazvané
Sestry.**

2023

**Nejnovější publikaci
pojmenovala *Lidi od
kolotoče*.**

chováme, jakou roli v tom hraje odpuštění a jak pomáhají neziskové organizace. Poslední měsíce procházím množstvím materiálů a těch problémů, kterým se chci věnovat, je opravdu hodně.

Liší se nějak, když píše žena a muž? Co byste poradila začínajícím autorkám?

To asi nedokážu spolehlivě posoudit, ale řekla bych, že ano. Obecně ženský a mužský svět je odlišný, a proto se vzájemně tak potřebují a krásně doplňují. Zdráhám se někomu něco doporučit, snad jen, a to bez ohledu na pohlaví, aby si začínající autoři ujasnili, co chtějí sdělit a jakou formou, a tím směrem se ubírali. A pak jim přeju inteligentní kritiku, která rozpozná, že třeba erotická bračková literatura neměla být románem pro intelektuální čtenáře. (smích) ■

[« zpět na začátek](#)